

OKÓLNIK

3/2020

KURII DIECEZJALNEJ PŁOCKIEJ

Płock – dnia 17 stycznia 2020 r.

7

ZARZĄDZENIE BISKUPA PŁOCKIEGO W ZWIĄZKU Z NIEDZIELĄ SŁOWA BOŻEGO

Czcigodni Księża, drogie Siostry Zakonne, kochani Wierni Świeccy!

Ojciec Święty Franciszek Listem Apostolskim „*Aperuit illis*” ustanowił III Niedzielę Zwykłą – Niedzielę Słowa Bożego. Następca św. Piotra, podkreślając, że „relacja pomiędzy Zmartwychwstałym, wspólnotą wierzących oraz Pismem Świętym jest ekstremalnie życiodajna dla naszej tożsamości” (nr 1) pragnie, aby niedziela ta była poświęcona „celebracji, refleksji oraz krzewieniu Słowa Bożego” (nr 3). Biblia „nie może bowiem być dziedzictwem tylko nielicznych, ani nie może stać się zbiorem ksiąg dla kilku osób uprzywilejowanych. Biblia należy przede wszystkim do ludu zebranego, aby jej słuchał, i odnalazł się w jej Słowie” (nr 4).

W związku z tym, zgodnie z życzeniem i wskazaniem Ojca Świętego, we wszystkich wspólnotach parafialnych Diecezji Płockiej, w Niedzielę Słowa Bożego, tj. 26 stycznia 2020 roku, należy w czasie Eucharystii dokonać uroczystej intronizacji Księgi Pisma Świętego, „tak, aby dla zgromadzenia jasnym stał się charakter normatywny, jaki posiada Słowo Boże” (nr 3). W celebracji Eucharystii należy więc uroczysto wnieść w procesji Pismo Święte (lub Ewangeliarz) oraz umieścić je na odpowiednio przygotowanym pulpicie, na który powróci również po odczytaniu słów Ewangelii.

Ponadto należy również w tę niedzielę, lub w następującym po niej tygodniu, celebrować w naszych parafiach nabożeństwo Słowa Bożego. Projekt takiego nabożeństwa, wraz z propozycją homilii na I Niedzielę Słowa Bożego będą przekazane do parafii.

„Niech Niedziela poświęcona Słowu sprawi, aby w Ludzie Bożym wzrosła religijna i bliska znajomość Pisma Świętego” (nr 15). Z serca Wam błogosławię!

Płock, dnia 17 stycznia 2020 r.

Św. Antoniego, opata i pustelnika

† Piotr Libera

Biskup Płocki

8

PROPOZYCJA HOMILII NA NIEDZIELĘ SŁOWA BOŻEGO

NIEDZIELA SŁOWA BOŻEGO

26 stycznia 2020 r., III Niedziela Zwykła

Czytania z III Niedzieli Zwykłej

Iz 8,23b-9,3; Ps 27,1.4.13-14; 1 Kor 1,10-13.17; Mt 4,12-23

Na początku jest Słowo. Słowo jest na początku wielu ważnych ludzkich spraw. Słowo wyraża to, co nosimy w sobie, naszą myśl, nasze pragnienia. Dajemy słowo, kiedy chcemy przekonać innych o prawdziwości naszych opowiadań lub zapewnień. Narzeczeni poprzez słowo przysięgi stają się z dwojga jednym życiem, biskupi poprzez słowo modlitwy i włożenie rąk konsekrują swoich pomocników i następców, słowo pieczętuje najbardziej uroczyste, najważniejsze momenty naszego życia.

Na początku wszystkich dobrych ludzkich słów jest jednak inne Słowo – szczególne, to „przez które wszystko się stało, a bez którego nic się nie stało co się stało” – Słowo Boże. To niesamowite wyzwanie dla ludzkiej wyobraźni i wielka tajemnica wiary. Bóg – który jest Inny niż wszystko, co możemy sobie wyobrazić, który Jest poza Czasem i Przestrzenią, daje początek wszystkiemu wypowiadając Słowo. To Słowo dające początek nie było stworzone lecz zrodzone – *Bogiem było Słowo*.

Kiedy nadeszła pełnia czasu, to Słowo stało się ciałem i zamieszkało między nami. Kiedy otwieramy oryginalny grecki tekst janowego prologu, który o tym opowiada, znajdziemy na określenie „zamieszkania” Słowa między nami termin oznaczający „rozbicie namiotu”. Był to zwrot bliski sercu Izraela, który formował się w szkole posłuszeństwa Bogu wędrując 40 lat przez pustynię, mieszkając w namiotach, narodu, którego Świątynią przez bardzo długi czas był również Namiot – Namiot Spotkania, gdzie przechowywano między innymi kamienne tablice z 10 Słowami – Przykazaniami. Rzymianie w swoim języku na określenie namiotu mieli słowo, które nam jest bliskie i znane: *tabernaculum*. Słowo więc stało się ciałem – człowiekiem i „rozbiło swój namiot” między nami – zamieszkało na skrzyżowaniach ludzkich dróg, w tym otwartym dla każdego *tabernaculum*, aby te kręte ludzkie drogi znów skierować do źródła – ku Bogu.

Tabernaculum Słowa mamy nie tylko w naszych kościołach, gdzie sprawuje się Eucharystię i przechowuje Najświętszy Sakrament. Słowo współpracując z wybranymi ludźmi, pozostało wśród nas na kartach Księgi. Pismo Święte – prawdziwe słowo Boga, które spotyka się z ludzkim światem, naszym światem. Na wyciągnięcie ręki mamy do dyspozycji Drogę, Prawdę i Życie.

To domowe sanktuarium Słowa czeka na nas. W tym roku po raz pierwszy w całym Kościele powszechnym jest obchodzona Niedziela Słowa Bożego. Z woli Ojca Świętego Franciszka, III Niedziela Zwykła co roku będzie szczególnym Świętem Słowa. Nieznajomość Słowa Bożego jest nieznajomością Chrystusa – to zdanie św. Hieronima, przypomniane przez Następcę św. Piotra, nie traci nigdy na aktualności. Słowo nie jest dane tylko wąskiej grupie specjalistów, nie jest dane wybranym i wtajemniczonym – jest dane nam wszystkim, uczennicom i uczniom Chrystusa, jako Słowo Życia. Jego piękno jest nie tylko po to, aby zachwycało tak, jak dzieło artysty zachwyca tych, którzy oglądają je w muzeum. To Słowo jest nam dane, aby nas przemieniało, aby sprawiało w nas nieustannie „*metanoię*” – wejście w sposób widzenia ludzi i spraw z Bożej a nie tylko ludzkiej perspektywy.

Wysłuchajmy się w Słowo dziś nam dane. Wydaje się brzmieć znajomo. Niedawno to samo Słowo, które „stało się” przez proroka Izajasza, towarzyszyło nam w przeżywaniu radosnych świąt Bożego Narodzenia. Dziś powraca do nas, nie przypadkiem i nie bez powodu. Od ciepłych chwil Wigilii, od radości Nowego Roku dzieli nas już prawie miesiąc. To czas wystarczający na to, aby kolejny raz zweryfikować nasze dobre życzenia i mocne postanowienia. Być może kolejny raz stajemy wobec niełatwego do przyjęcia wniosku – miało być inaczej, a tu znów „kraina ciemności”, miał być nowy początek, a tu znów serce upokorzyła słabość, złamał grzech... Słowo powraca więc jeszcze raz, z mocnym wołaniem: światło Boga zwycięża ciemności nie tylko od wielkiego święta. Bóg w swoim miłosierdziu nie przestaje przemierzać naszych osobistych krain ciemności i chce na nowo tchnąć nadzieję tam, gdzie wszystko wydawało się być stracone. Wyprawia się na peryferia Twojego, Siostró i Bracie, życia, w te miejsca, które może ukrywasz sama przed sobą, do których sam przed sobą nie

chcesz się przyznać i mówi: chodź za mną. Zostaw już sieci, w które się zaplątałeś, twoje życie nie kręci się wokół nic nie wartych rybich łusek. Chodź za mną – od chwili chrztu zostałeś namaszczoney – zostałeś powołana, aby iść za Chrystusem, Kapłanem, Prorokiem i Królem. I od chwili bierzmowania niesiesz w sobie Siedmiopłomienistą Moc Ducha. I jesteś zaproszony, żeby budować jedność z Twoimi Siostrami i Braciami – bo nie jesteś sam. Niebo nad Tobą nie jest puste, ale nie sięgniesz po nie w pojedynkę, zagniewany, w sporach i w gniewie. Bóg, który wyprowadził Cię z ciemności i który Cię powołał do naśladowania Go na co dzień, prowadzi Cię do człowieka, abyś razem z nim, razem z nią, słuchał Słowa, a przez to słuchanie poznał bardziej i pokochał mocniej Boga, który czyni w Tobie i dla Ciebie tak wielkie rzeczy.

To „tylko” Słowo na dziś. A ono puka do naszych serc codziennie. Codziennie chce być światłem dla naszych stóp, prowadzić nas bezpiecznie po ścieżkach życia. Czy możemy być na nie obojętni i dalej nazywać się uczniami Chrystusa?

Spróbujmy przeżyć tę niedzielę szczególnie – w towarzystwie Słowa, które milcząco towarzyszy naszej codzienności. Spróbujmy przeczytać w domu choćby niedzielną Ewangelię, uczynić tę lekturę modlitwą – spotkaniem – świętem. I niech to święto trwa. Niech Niedziela Słowa nie będzie tylko jeszcze jednym dniem, do którego ktoś dopisał niewiele mówiące dookreślenie. Ta niedziela jest po to, aby odkryć skarb złożony przez samego Boga w naszych dłoniach, aby otworzyć to szczególne *tabernaculum* Księgi, jakie mamy w naszych dłoniach. Pozwól, aby piękno Słowa Cię przemieniło, aby Jego moc wlała na nowo w Twoje serce nadzieję.

Na początku jest Słowo. I wszystko w tym Słowie znajduje swój ostateczny cel i sens. Pozwolisz się poprowadzić?

Przygotował ks. dr Jarosław Kwiatkowski

9

INTRONIZACJA KSIĘGI PISMA ŚWIĘTEGO I NABOŻEŃSTWO SŁOWA BOŻEGO

Niedziela, 26 stycznia 2020 r.

Procesja

Z zakrystii wyrusza procesja, w której niesiona jest Księga Pisma Świętego. Na czele procesji idą: niosący Księgę, lektorzy i akolici z zapalonymi świecami oraz ministrant z kadzidłem; za nimi kapłan. Księgę umieszcza się na pulpicie ustawionym na ołtarzu lub w jego bezpośredniej bliskości. Jeśli to możliwe, należy użyć dużego, ozdobnego egzemplarza Pisma Świętego. W czasie procesji śpiewa się hymn *O Stworzycielu, Duchu przyjdź*. Po dojściu do ołtarza niosący Księgę podaje ją kapłanowi, który kładzie ją na przygotowanym pulpicie i otwiera. Akolici stawiają zapalone świece po obu stronach Księgi, a kapłan ją okadza.

Pozdrowienie liturgiczne

K. W imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.

W. Amen.

K. Miłość Boga Ojca, łaska naszego Pana, Jezusa Chrystusa, i dar jedności w Duchu Świętym, niech będą z wami wszystkimi.

W. I z duchem twoim.

Wprowadzenie

Drodzy Bracia i Siostry,

Ojciec Święty Franciszek Listem Apostolskim „*Aperuit illis*” ustanowił III Niedzielę Zwykłą – Niedzielą Słowa Bożego. Następca św. Piotra, podkreślając, że „relacja pomiędzy Zmartwychwstałym, wspólnotą wierzących oraz Pismem Świętym jest ekstremalnie życiodajna dla naszej tożsamości” (nr 1), pragnie, aby niedziela ta była poświęcona „celebracji, refleksji oraz krzewieniu Słowa Bożego” (nr 3). Biblia „nie może bowiem być dziedzictwem tylko nielicznych, ani nie może stać się zbiorem ksiąg dla kilku osób uprzywilejowanych. Biblia należy przede wszystkim do ludu zebranego, aby jej słuchał, i odnalazł się w jej Słowie”.

Wierni Duchowi Świętemu, który mówił przez proroków a dziś w Kościele przemawia do nas przez Syna, chcemy odkryć na nowo skarb, jakim jest dla nas Słowo Boże zapisane na kartach Pisma Świętego. Czynimy więc naszym wołanie Ojców Kościoła i chcemy prosić dobrego Boga, abyśmy czytając natchnione księgi lepiej Go poznawali, a przez to bardziej miłowali.

Kolekta (Z formularza Mszy za Kościół Diecezjalny)

Módlmy się. Boże, Ty we wszystkich Kościołach rozproszonych na ziemi objawiasz jeden, święty, katolicki i apostolski Kościół, † spraw, aby Twój lud zjednoczony ze swoimi pasterzami i zgromadzony w Duchu Świętym przez Ewangelię i Eucharystię, * był obrazem Kościoła powszechnego i znakiem obecności Chrystusa w świecie. Który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków. Amen.

Czytanie z Księgi Nehemiasza (Ne 8, 1-12)

Zgromadził się cały lud, jak jeden mąż, na placu przed Bramą Wodną. I domagali się od pisarza Ezdrasza, by przyniósł księgę Prawa Mojżeszowego, które Pan nadał Izraelowi. Pierwszego dnia miesiąca siódmego przyniósł kapłan Ezdrasz Prawo przed zgromadzenie, w którym uczestniczyli przede wszystkim mężczyźni, lecz także kobiety oraz wszyscy inni, którzy byli zdolni słuchać. I czytał z tej księgi, zwrócony do placu znajdującego się przed Bramą Wodną, od rana aż do południa przed mężczyznami, kobietami i tymi, którzy rozumieli; a uszy całego ludu były zwrócone ku księdze Prawa.

Pisarz Ezdrasz stanął na drewnianym podwyższeniu, które zrobiono w tym celu. Ezdrasz otworzył księgę na oczach całego ludu – znajdował się bowiem wyżej niż cały lud; a gdy ją otworzył, cały lud się podniósł. I Ezdrasz błogosławił Pana, wielkiego Boga, a cały lud z podniesieniem rąk swoich odpowiedział: «Amen! Amen!» Potem oddali pokłon i padli przed Panem na kolana, twarzą ku ziemi. A lewici objaśniali ludowi Prawo, podczas gdy lud pozostawał na miejscu. Czytano więc z tej księgi, księgi Prawa Bożego, dobitnie, z dodaniem objaśnienia, tak że lud rozumiał czytanie.

Wtedy Nehemiasz, to jest namiestnik, oraz kapłan-pisarz Ezdrasz, jak i lewici, którzy pouczali lud, rzekli do całego ludu: «Ten dzień jest poświęcony Panu, Bogu waszemu. Nie bądźcie smutni i nie płaczcie!» Cały lud bowiem płakał, gdy usłyszał te słowa Prawa.

I rzekł im Nehemiasz: «Idźcie, spożywajcie potrawy świąteczne i pijcie napoje słodkie – pošlijcie też porcje temu, który nic gotowego nie ma: albowiem poświęcony jest ten dzień Panu naszemu. A nie bądźcie przygnębieni, gdyż radość w Panu jest waszą ostoją». A lewici uspokajali cały lud wołając: «Uspokójcie się! Wszak ten dzień

jest święty. Nie bądźcie przygnębieni!» I cały lud poszedł, by jeść, pić, rozsyłać porcje i wyprawić wielki obchód radosny, gdyż zrozumieli to, co im ogłoszono.

Oto Słowo Boże.

Psalm responsoryjny

Refren: Słowa Twe, Panie, są duchem i życiem.

Prawo Pańskie jest doskonałe i pokrzepia duszę, *
świadectwo Pana jest pewne, nierozważnego uczy mądrości.

Jego słuszne nakazy radują serce, *
jaśniej przykazanie Pana i olśniewa oczy.

Bojaźń Pana jest szczerą i trwa na wieki, *
sądy Pana prawdziwe, wszystkie razem słuszne.

Niech znajdą uznanie przed Tobą †
słowa ust moich i myśli mego serca, *
Panie, moja Opoko i mój Zbawicielu.

Czytanie z Drugiego Listu św. Piotra Apostoła (2 P 1,16-21)

Bracia! Nie za wymyślonymi bowiem mitami postępowaliśmy wtedy, gdy daliśmy wam poznać moc i przyjdzie Pana naszego Jezusa Chrystusa, ale *nauczaliśmy* jako naoczni świadkowie Jego wielkości. Otrzymał bowiem od Boga Ojca cześć i chwałę, gdy taki oto głos Go doszedł od wspaniałego Majestatu: To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie. I słyszeliśmy, jak ten głos doszedł z nieba, kiedy z Nim razem byliśmy na górze świętej.

Mamy jednak mocniejszą, prorocką mowę, a dobrze zrobicie, jeżeli będziecie przy niej trwali jak przy lampie, która świeci w ciemnym miejscu, aż dzień zaświta, a gwiazda poranna wzejdzie w waszych sercach.

To przede wszystkim miejcie na uwadze, że żadne proroctwo Pisma nie jest dla prywatnego wyjaśnienia. Nie z woli bowiem ludzkiej zostało kiedyś przyniesione proroctwo, ale kierowani Duchem Świętym mówili od Boga święci ludzie.

Oto Słowo Boże.

Alleluja, alleluja, alleluja.

Panie Jezu, daj nam zrozumieć Pisma,
niech pała nasze serce, gdy do nas mówisz.

Alleluja, alleluja, alleluja.

EWANGELIA (Łk 24, 13-35)

+ Słowa Ewangelii według Świętego Łukasza

W pierwszy dzień tygodnia dwaj uczniowie Jezusa byli w drodze do wsi, zwanej Emaus, oddalonej o sześćdziesiąt stadiów od Jeruzalem. Rozmawiali oni z sobą o tym wszystkim, co się wydarzyło. Gdy tak rozmawiali i rozprawiali z sobą, sam Jezus przybliżył się i szedł z nimi. Lecz oczy ich były jakby przesłonięte, tak że Go nie poznali. On zaś ich zapytał: «Cóż to za rozmowy prowadzicie z sobą w drodze?» Zatrzymali się smutni. A jeden z nich, imieniem Kleofas, odpowiedział Mu: «Ty jesteś chyba jedynym z przebywających w Jerozolimie, który nie wie, co się tam w tych dniach stało». Zapytał ich: «Cóż takiego?» Odpowiedzieli Mu: «To, co się stało z Jezusem Nazarejczykiem, który był prorokiem potężnym w czynie i słowie wobec Boga i całego ludu; jak arcykapłani i nasi przywódcy wydali Go na śmierć i ukrzyżowali. A my

spodziewaliśmy się, że On właśnie miał wyzwolić Izraela. Ale po tym wszystkim dziś już trzeci dzień, jak się to stało. Nadto, jeszcze niektóre z naszych kobiet przeraziły nas: były rano u grobu, a nie znalazłszy Jego ciała, wróciły i opowiedziały, że miały widzenie aniołów, którzy zapewniają, iż On żyje. Poszli niektórzy z naszych do grobu i zastali wszystko tak, jak kobiety opowiadały, ale Jego nie widzieli». Na to On rzekł do nich: «O, nierozumni, jak nieskore są wasze serca do wierzenia we wszystko, co powiedzieli prorocy! Czyż Mesjasz nie miał tego cierpieć, aby wejść do swej chwały?» I zaczynając od Mojżesza, poprzez wszystkich proroków, wykladał im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego.

Tak przybliżyli się do wsi, do której zdążali, a On okazywał, jakoby miał iść dalej. Lecz przymusili Go, mówiąc: «Zostań z nami, gdyż ma się ku wieczorowi i dzień się już nachylił». Wszedł więc, aby zostać wraz z nimi. Gdy zajął z nimi miejsce u stołu, wziął chleb, odmówił błogosławieństwo, połamał go i dawał im. Wtedy otworzyły się im oczy i poznali Go, lecz On zniknął im z oczu. I mówili między sobą: «Czy serce nie pałało w nas, kiedy rozmawiał z nami w drodze i Pisma nam wyjaśniał?» W tej samej godzinie zabrali się i wrócili do Jeruzalem. Tam zastali zebranych Jedenastu, a z nimi innych, którzy im oznajmili: «Pan rzeczywiście zmartwychwstał i ukazał się Szymonowi». Oni również opowiadali, co ich spotkało w drodze i jak Go poznali przy łamaniu chleba.

Oto słowo Pańskie.

Krótką homilią celebransą lub:

Z Adhortacji Apostolskiej Ojca Świętego Benedykta XVI „*Verbum Domini* – o Słowie Bożym w życiu i misji Kościoła”

Uwydatniając różne formy słowa, mogliśmy zobaczyć, na ile sposobów Bóg przemawia i wychodzi naprzeciw człowiekowi, dając się poznać w dialogu. Z pewnością, jak słusznie stwierdzili ojcowie synodalni, „dialog, gdy dotyczy Objawienia, zakłada prymat słowa Bożego, skierowanego do człowieka”. Tajemnica Przymierza wyraża tę relację między Bogiem, który wzywa swoim słowem, a człowiekiem, który odpowiada, przy pełnej świadomości, że nie chodzi o spotkanie dwóch równorzędnych partnerów; to co nazywamy Starym i Nowym Przymierzem nie jest aktem porozumienia między dwiema równymi sobie stronami, lecz czystym darem Bożym. Bóg przez ten dar swojej miłości, pokonując wszelki dystans, czyni nas naprawdę swoimi „partnerami”, by mogło się urzeczywistnić oblubieńcze misterium miłości między Chrystusem i Kościołem. W tej wizji każdy człowiek jawi się jako adresat słowa, zachęcany i wzywany, by włączył się w ten dialog miłości, dając wolną odpowiedź. Tak więc Bóg uczynił każdego z nas zdolnym do słuchania słowa Bożego i odpowiadania na nie. Człowiek jest stworzony w Słowie i w Nim żyje; nie może zrozumieć samego siebie, jeśli nie otwiera się na ten dialog. Słowo Boże ukazuje synowską i relacyjną naturę naszego życia. Doprawdy mocą łaski jesteśmy powołani, byśmy upodobnili się do Chrystusa, Syna Ojca, i zostali w Nim przemienieni. (nr 22)

W tym dialogu z Bogiem rozumiemy samych siebie i znajdujemy odpowiedź na najgłębsze pytania kryjące się w naszym sercu. Słowo Boże nie przeciwstawia się bowiem człowiekowi, nie niszczy jego autentycznych pragnień, co więcej, oświeca je, oczyszczając i doprowadzając do spełnienia. Jakże ważne jest w naszych czasach odkrycie, że tylko Bóg odpowiada na pragnienie obecne w sercu każdego człowieka! Niestety, w naszej epoce, zwłaszcza na Zachodzie, rozpowszechniło się przekonanie, że Bóg nie zajmuje się życiem i problemami człowieka i – co więcej – że Jego

obecność może stanowić zagrożenie dla ludzkiej autonomii. W rzeczywistości cała ekonomia zbawienia pokazuje nam, że Bóg przemawia oraz działa w historii dla dobra człowieka i jego pełnego zbawienia. Dlatego z duszpasterskiego punktu widzenia decydujące znaczenie ma ukazywanie zdolności słowa Bożego do dialogu o problemach, którym człowiek musi stawiać czoło w życiu codziennym. Właśnie Jezus staje przed nami jako Ten, który przyszedł, abyśmy mieli życie w obfitości (por. J 10, 10). Dlatego też musimy podejmować wszelkie wysiłki, by ukazywać słowo Boże jako otwarcie na nasze własne problemy, jako odpowiedź na nasze własne pytania, szersze otwarcie na nasze własne wartości i jednocześnie zaspokojenie naszych własnych dążeń. Duszpasterstwo Kościoła powinno należycie ukazywać, że Bóg wsłuchuje się w potrzeby człowieka i jego wołanie. Św. Bonawentura stwierdza w Breviloquium: „Owocem Pisma świętego nie jest cokolwiek, lecz pełnia wiecznego szczęścia. Pismo święte jest bowiem właśnie księgą, w której zapisane są słowa życia wiecznego, abyśmy nie tylko wierzyli, ale także mieli życie wieczne, w którym będziemy widzieć, będziemy miłować i zrealizowane będą wszystkie nasze pragnienia” (nr 23)

Słowo Boże przygotowuje każdego z nas do rozmowy z Panem: przemawiający Bóg uczy nas, jak możemy z Nim rozmawiać. Przychodzi nam tu na myśl Księga Psalmów, gdzie On podsuwa nam słowa, którymi możemy się do Niego zwracać, przedstawiać Mu w rozmowie nasze życie, przemieniając je tak, żeby stało się drogą do Boga. W Psalmach wyrażona jest bowiem cała gama uczuć, jakich człowiek może doświadczyć w swoim życiu i które mądrze przedstawia Bogu; znajdują tu swój wyraz radość i ból, udręka i nadzieja, lęk i obawy. Obok Psalmów mamy na myśli także wiele innych tekstów Pisma świętego, w których człowiek zwraca się do Boga w formie modlitwy wstawienniczej (por. Wj 33, 12-16), pieśni radości z powodu zwycięstwa (por. Wj 15) albo skargi podczas pełnienia misji (por. Jr 20, 7-18). W ten sposób również słowo, które człowiek kieruje do Boga, staje się słowem Bożym, co potwierdza dialogiczny charakter całego Objawienia chrześcijańskiego, a cała egzystencja człowieka staje się dialogiem z Bogiem, który mówi i słucha, który wzywa i porusza nasze życie. Słowo Boże pokazuje tutaj, że całe życie człowieka upływa pod znakiem powołania Bożego. (nr 24)

Modlitwa wiernych

Boże, Ty chcesz przebywać w sercach prawych i szczerych, Tobie przedstawiamy prośby, które wypływają z wiary w Twoje wielkie miłosierdzie:

1. Boże Ojcze, prosimy Cię, aby pasterze Kościoła głosząc Ewangelię, budzili w świecie wiarę i nadzieję.
2. Boże Ojcze, prosimy Cię za sprawujących władzę, aby podejmowali wysiłki dla zaprowadzenia pokoju na świecie.
3. Boże Ojcze prosimy Cię o moc ducha i wytrwanie dla chrześcijan prześladowanych za głoszenie Bożego Słowa.
4. Boże Ojcze, prosimy Cię za rodziny chrześcijańskie, szczególnie z naszej parafii, by lektura Pisma Świętego była dla nich inspiracją do stawiania się świadkami Ewangelii.
5. Boże Ojcze, prosimy Cię za naszych zmarłych, którzy karmili się Słowem życia, abyś dał im udział w Twoim życiu wiecznym.
6. Boże Ojcze, prosimy Cię za nas samych, abyśmy nigdy nie zwątpili w zwycięstwo Chrystusa nad grzechem i śmiercią.

Modlitwa Pańska

Módlmy się teraz wspólnie słowami, których nauczył nas Jezus Chrystus:
Ojcze nasz...

Jeżeli celebrację sprawuje się poza Niedzielą Słowa Bożego i nie w bezpośredniej bliskości Mszy Świętej, po Modlitwie Pańskiej można udzielić wiernym Komunii Świętej, według przewidzianej przez Kościół formy.

Po Modlitwie Pańskiej (i Komunii Świętej, tam, gdzie będzie ona udzielana)

Módlmy się. Wszechmogący Boże, pokornie Cię prosimy, aby czytanie i słuchanie Twojego Słowa (oraz Komunia Święta, którą przyjęliśmy), umocniły nas w prawdziwej wierze i otwartości na Twoją wolę. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen

Błogosławieństwo

Pieśń na zakończenie *Wiele jest serc.*

10

ZARZĄDZENIE W SPRAWIE ZORGANIZOWANIA STAŁEJ WYSTAWY W MUZEUM DIECEZJALNYM W PŁOCKU, UPAMIĘTNIAJĄCEJ WIZYTY ŚW. JANA PAWŁA II W PŁOCKU

Dla zachowania pamięci o św. Janie Pawle II zostaje powołany Komitet Organizacyjny, którego zadaniem będzie zgromadzenie, opracowanie i przygotowanie do wystawienia wszelkich pamiątek, materiałów i wspomnień, związanych z wizytą apostolską Papieża Polaka w Płocku w dn. 7-8 czerwca 1991 r.

W skład komitetu wejdą następujące osoby:

1. bp dr Mirosław MILEWSKI – przewodniczący,
2. ks. mgr Andrzej MILEWSKI, dyrektor Muzeum Diecezjalnego w Płocku – wiceprzewodniczący,
3. mgr Barbara PIOTROWSKA, wicedyrektor Muzeum Diecezjalnego w Płocku,
4. mgr Witold WYBULT, prezes Stowarzyszenia Rodzin Katolickich Diecezji Płockiej,
5. ks. dr Wojciech KUĆKO, asystent kościelny Stowarzyszenia Rodzin Katolickich Diecezji Płockiej,
6. ks. inf. mgr Marek SMOGORZEWSKI, jeden z organizatorów pielgrzymki św. Jana Pawła II do Płocka.

Otwarcie stałej ekspozycji w pomieszczeniach Muzeum Diecezjalnego odbędzie się w drugiej połowie 2020 r., w 100. rocznicę urodzin Karola Wojtyły.

W związku z podjętymi działaniami na rzecz wystawy o kontakt z Komitetem Organizacyjnym proszeni są Czcigodni Księża, Siostry Zakonne i wszyscy wierni świeccy, którzy chcieliby udostępnić materiały, związane z pielgrzymką św. Jana Pawła II do Płocka, jak i wcześniejszymi pobytami Karola Wojtyły w Płocku i na Mazowszu, aby wspólnie, na wieczną rzecz pamiątkę, ocalić płockie ślady Papieża Rodziny.

Płock, dnia 8 stycznia 2020 r.

Nr 58/2012

Ks. Piotr Grzywaczewski
Kanclerz

† *Piotr Libera*
Biskup Płocki

11

ZARZĄDZENIE W SPRAWIE UPAMIĘTNIENIA OKNA ŚW. JANA PAWŁA II W PŁOCKU

Płock to jedno z niewielu miast, gdzie św. Jan Paweł II, podczas pobytu w dniach 7-8 czerwca 1991 r. i spontanicznego spotkania rozmawiał przez okno ze zgromadzonymi przed Domem Biskupów Płockich.

Dla zachowania pamięci, uczczenia 100. rocznicy urodzin Papieża Polaka i wyeksponowania dla mieszkańców i zwiedzających miasto, zostaje powołany Komitet Upamiętnienia Okna Papieskiego w Płocku, w następującym składzie:

1. bp dr Mirosław MILEWSKI – przewodniczący,
2. ks. kan. mgr Roman BAGIŃSKI, ekonom diecezjalny,
3. ks. kan. mgr Stefan CEGŁOWSKI, proboszcz Parafii Katedralnej pw. św. Zygmunta w Płocku,
4. ks. kan. mgr Andrzej MILEWSKI, dyrektor Muzeum Diecezjalnego w Płocku,
5. ks. kan. mgr Ryszard PARADOWSKI, dyrektor Wydziału Budownictwa i Sztuki Sakralnej Kurii Diecezjalnej Płockiej.

Komitet Organizacyjny podejmie starania o uzyskanie stosownych pozwoleń oraz, w porozumieniu z Biskupem Płockim, znajdzie właściwego artystę, który wykona w ścianie Domu Biskupów Płockich przy Placu Narutowicza 10 mozaikę, nawiązującą do papieskiego spotkania z wiernymi, ze stosownym napisem i informacją o okolicznościach tego wydarzenia w „mieście na świetlistym szlaku Bożego Miłosierdzia”.

Płock, dnia 8 stycznia 2020 r.
Nr 57/2020

† *Piotr Libera*
Biskup Płocki

Ks. Piotr Grzywaczewski
Kanclerz

12

ZAPROSZENIE BISKUPA PŁOCKIEGO NA DZIEŃ ŻYCIA KONSEKROWANEGO –
1 LUTEGO 2020 R.

Ustanowiony przez św. Jana Pawła II Dzień Życia Konsekrowanego będziemy obchodzić w tym roku 1 lutego (w sobotę). Zapraszam bardzo serdecznie wszystkie osoby konsekrowane z naszej diecezji do wspólnego świętowania (Siostry zakonne, Kapłanów i Braci zakonnych, Wdowy i Dziewice konsekrowane). Podejmując modlitwę w rodzinie powołanych do życia radami ewangelicznymi pragniemy dziękować Bogu za łaskę wybrania i zarazem wspierać się wzajemnie w wiernym naśladowaniu Chrystusa.

W roku poświęconym św. Janowi Pawłowi II oraz oczekując na czerwcową beatyfikację Sługi Bożego kard. S. Wyszyńskiego pragniemy – wsparci przykładem ich życia – ożywić nasze świadectwo o rzeczywistej obecności Chrystusa w Kościele: obecności, która w sposób szczególny ujawnia się w tajemnicy Eucharystii. Obecności, która umacnia i daje nadzieję. Obecności, która sprawia, że Kościół – Nasza Matka – mimo rozmaitych trudności z jakimi się zмага zawsze jest darem dla świata i każdego człowieka.

Nasze świętowanie rozpoczniemy o g.10:30 Mszą św. w katedrze płockiej. Następnie spotkamy się w Opactwie Pobenedyktyńskim, gdzie wysłuchamy prelekcji siostry Anny Bałchan ze zgromadzenia Sióstr Maryi Niepokalanej, znanej m.in. z promocji godności kobiety i obrony kobiet przed zagrożeniami moralnymi ze strony współczesnego świata. A całość zakończymy okolicznościową agapą.

Nasze modlitewne spotkanie powierzamy wstawiennictwu Matki Bożej oraz św. Siostry Faustyny i naszych płockich męczenników bł. arcybiskupa A.J. Nowowiejskiego i bł. biskupa L. Wetmańskiego.

Płock, dnia 14 stycznia 2020 r.

† *Piotr Libera*
Biskup Płocki

14

PERSONALIA

1. Ks. mgr Maciej Szostak, duszpasterz wspomagający niepełnoletnie ofiary nadużyć seksualnych ze strony duchownych, ich najbliższych oraz ich wspólnoty parafialne, z dniem 13 stycznia 2020 r., mianowany diecezjalnym koordynatorem Fundacji św. Józefa Konferencji Episkopatu Polski.

2. Pani mgr Małgorzata Roman, dotychczasowy prezes Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży Diecezji Płockiej, z dniem 14 stycznia 2020 r., powołana na prezesa KSM DP na kolejną kadencję.

Płock, dnia 17 stycznia 2020 r.

Ks. Dariusz Rogowski
Notariusz

Kuria Diecezjalna Płocka

Płock, dnia 17 stycznia 2020 r.

Nr 127/2020

Ks. Piotr Gryboszczak

Za zgodność